

få pågå under en tid av 4 timmar, varförutom examinand-
den under en tid av ca. en kvarts timma må äga tillfälle
till genomspelade å instrument av sina skrivningar.

Vid skrivning av ackompanjemang få ytterligare 4 tim-
mar användas. Därvid får instrument komma till använd-
ning.

Vid proven i såväl orgel som kyrkosång må endast koralerna
Nr. 1—500 förekomma.

Vidare diskuterades ingående Kungl. Maj:ts kungörelse om den
lägre organistexamen, särskilt hur denna förordning i vissa punk-
ter bör tolkas. Då denna förordning ej innehåller någon bestäm-
melse om efterprovning i ett eller flera ämnen och ej heller om
avläggande av förnyad examen, beslöts med stöd av uttalanden
av professorerna Morales och Olsson att tills vidare tillämpa den
praxis, att avläggande av förnyad examen må tillåtas, dock en-
dast en gång, men att däremot efterprovning i enstaka ämnen ej
må tillåtas.

I de fall då Kungl. Maj:t bifaller ansökan om att på annan tid
än den ordinarie examenstiden få avlägga ex., erlagger examinan-
den den ordinarie avgiften 50 kr.

Återtages anmälan till avläggande av examen, må den erlagda
avgiften av domkapitlets censor kvarhållas till ett kommande år.
I mera ömmande fall kan den dock återbetalas.

Som önskemål framfördes bl. annat hemställan att Akademien
måtte vidtaga vissa ändringar betr. namn, rösträtt, förordnanden
m. m. samt vidtagande av åtgärder för utarbetande av eller hän-
visning till lämplig litteratur att användas vid undervisningen och
examinationen. Därjämte uttalades en önskan att uppgifter för det
skriftliga harmoniprovet måtte bestämmas och utskickas till resp.
examensledare genom Akademiens försorg.

I särskild inlaga framfördes förslag till ändringar av kursplanen
i samtl. ämnen avseende vidgade kunskaper och större färdighet
särskilt för de högsta betygsgraderna.

Beslöts hemställa till Akademien att examinatorerna genom mö-
tets ordförande Domkyrkoorganisten Weman må bliva represen-
terade vid de sammanträden, då bestämmelserna för den lägre
organistexamen komma att omprövas.

Henry Weman.

Schütz: Jesu sju ord.

»Jesu sju ord på korset» torde vara det enda av Schütz' större
verk, som blivit mera allmänt uppfört och känt i vårt land. Ty-

*Heinrich Schütz: Vår Frälsares Jesu Kristi sju ord på korset. Kri-
tisk-korrekt upplaga utgiven av Ingvar Sahlin, Nordiska Musikförlaget,
Stockholm.*

värr har tidigare en vederhäftig svensk version saknats, men tack vare Nordiska Musikförlaget och Ingvar Sahlin har denna brist med den i dagarna utkomna nya upplagan av »Vår Frälsares Jesu Kristi sju ord på korset» avhjälpats. Det är beklagligt, att våra svenska förlag så länge dröjt med att utgiva större kyrkliga verk. Många tillfällen ha också försummats, något som man erinras om varje gång man från tyska förlag måste rekvidrera verk av Buxtehude och Schütz, vilkas originalmanuskript finnas i svensk ägo. Nordiska Musikförlaget har tidigare givit oss svenska versioner av flera Bachkantater och man får hoppas, att förlaget berikar vår kyrkomusikaliska litteratur med flera verk av Schütz.

Den svenska versionen av »Die sieben Worte», av utgivaren kanske en smula väl pretentiöst betitlad som kritisk-korrekt upplaga, har fått en praktisk och tilltalande uppställning och format. Tryck och notstick äro förstklassiga. Några smärre tryckfel i nottexten äro lätt korrigerade. Ingvar Sahlin har nedlagt ett berömvärt arbete och inte minst inledningen vittnar om inlevelse i och förståelse för den Schützska stilen. De råd och anvisningar för uppförandet, som där givas, äro värda beaktande. Tyvärr lämnar ofta uppförandet av »Jesu sju ord» mycket övrigt att önska. Man förbiser, att det är ett mycket krävande verk, som visserligen kan givas med små medel, men som fordrar, att kör, soloröster, instrumentalister och ledning äro av god kvalitet. Det är naturligtvis glädjande, att uppförandet av detta verk för varje år blir allt allmännare, men man skulle önska, att svårigheterna ej förbises. För framförandet av ett verk av Schütz räcker det ej med att »man tager vad man haver». Intet uppförande är bättre än ett dåligt. Man vill hoppas, att de anvisningar, som utgivaren lämnar, skola bli till fromma för kommande uppföranden. Ett av utgivarens råd skall här omnämnas: »Om möjligt böra samtliga instrument vara 'koriskt besatta': flera i varje stämma. Stråkarna böra strängeligen tillhållas att spela non vibrato». Följes detta råd, behöver man åtminstone inte riskera att få höra »Jesu sju ord» i stympat framförande med slutkören struken och Symphonian som avslutning spelad av två känsligt vibrerande violiner.

Utgivaren påpekar i förordet, att den av honom utarbetade orgelsatsen blott är ett förslag bland många tänkbara. Förslaget är väl ej trots många förtjänster fullt tillfredsställande och man saknar en konsekvent genomförd utarbetsprincip. Den verkar därför något oklar och godtycklig.

Det stora och kanske olösliga problemet vid utgivandet av ett verk som detta i svensk version är översättningen. Särskilt hos Schütz spelar deklamationen en framträdande roll och motsättningen mellan ordbetoning och rytm är starkt framträdande. Detta ställer således mycket stora krav på översättaren. Ingvar Sahlin har nedlagt mycket och omsorgsfullt arbete på texten och det skall villigt erkännas, att han lyckats över förväntan väl. I inledningen liknas verket vid ett medeltida altarskåp med dubbla dörrar.

Själva handlingen skyddas för profana blickar av de båda dörrparen. Det yttre, tyngre utgöres av de båda körsatserna, som inleda och avsluta verket. Därinom bildar Symphonian ett ytterligare skydd. Innerst inne finna vi huvudbilden: den heliga historien, som enkelt men underbart uttrycksfullt berättas av evangelisten och de tre handlande personerna. Det kan frågas, om inte denna vackra bild med det medeltida altarskåpet hade blivit ännu påtagligare, om utgivaren givit texten en ålderdomligare prägel, eventuellt genom att använda en äldre bibelöversättning. Säkerligen hade man då kommit originalet närmare och »det medeltida altarskåpet» hade fått framstå i ursprunglig färgdräkt. Nu störes intrycket av en viss blandning av gammalt och nytt. De båda yttersatserna ha kvar en anstrykning av originalets ålderdomliga uttryckssätt, men själva evangelieberättelsen, som enligt utgivaren i stort sett följer senaste upplagan av Evangelieboken, saknar enhetlig stil. Äldre och nyare uttryck stå sida vid sida. Vill man försöka giva en kritisk-korrekt bild av detta verk och som företalet säger giva precis den notbild som Schütz lämnat — inga föredragsbeteckningar eller taktstreck, med den ålderdomliga benämningen på sång- och instrumentalstämmor o. s. v., bör man nog också låta texten anknyta närmare till originalet.

För det praktiska bruket spela väl dessa olika yttre detaljer en ganska underordnad roll. »Jesu sju ord på korset» är trots åldern ett levande verk och kommer säkerligen att så förbliva, vilka yttre stilkrav man än vill ställa på detsamma. Utgivaren säger också: »Viktigare än dessa yttre stilkrav är ett inre. Schütz skrev sina kyrkomusikaliska verk i underkastelse under de liturgiska kraven, i ödmjukt syfte att förkunna Ordet genom sina toner och skapa gudstjänst i anda och sanning».

Josef Hedar.

Vetenskapligt orgelbyggeri.

Sedan år 1888, då J. G. Töpfers vid förra seklets mitt skrivna stora lärobok i orgelbyggeri (»Lehrbuch der Orgelbaukunst») av M. Allihn utgavs i omarbetat skick under titeln »Theori und Praxis des Orgelbaues», har mycket ändrats, särskilt de senaste årtiondena, ej blott ifråga om uppfattningen om orgelns klangliga väsen, utan även när det gäller kännedomen om orgelklangens matematisk-fysikaliska uppbyggnad och akustiska egenskaper. Härutinnan har den moderna orgelvetenskapens forskningar fört fram i ljuset många förr okända eller missförstådda eller blott endels kända fakta. Åtskilliga specialforskningar för klarläggande av olika delproblem ha gjorts: jag nämner namnen H. H. Jahnn, Chr. Mahrenholz, Ernst Schiess, Joh. Biehle m. fl. Någon allomfattande, sammanhängande framställning av samtliga orgelbyggeriets teoretiska och praktiska discipliner på grundval av den nya